

En frelser er født

Av Ludvig Hope - [Lov og Evangelium nr.10/2012](#)

«Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede - en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren - i Davids by» [Luk2:10-11](#)

Frelseren er kommet, Jesus Kristus! Han kjenner oss. Han vet at vi ikke kan berge oss selv. Og så har han besluttet å redde oss, om han får lov. Han steg ned til oss, lot seg føde som menneske og gikk inn under våre kår. Fra første stund han drog pusten her på denne syndefulle jord lot han en himmelsk herskare synge ut disse fagre, jubelfylte ordene: «I dag er det født dere en frelser».

Tenk om alle mennesker virkelig hørte dette! Tenk om de trodde det og vendte seg til Kristus! Tenk om menneskeheten gav opp strevet med å frelse seg selv og heller søkte frelse hos Kristus! Da ville gåten vært løst med en gang. Men dette skjønner de ikke, disse stolte og selvgode menneskene, nei, de vil ikke heller. Så må de enda en gang prøve sin egen vei.

Men til slutt vil alt smuldre bort, alt håp om redning ved menneskemakt vil være ute. Først da vil mennesket bøye sin stolte nakke for Frelseren. Det er min overbevisning at det ikke finnes noen hjelp for oss utenom Kristus. Men det er også min tro at en gang skal hvert kne bøye seg og alle tunger sanne at han er Herren. Måtte ingen av oss være blant dem som først erkjenner dette ved porten til pinens sted!

Den som kunne hjelpe folk til å se dette! Den som kunne åpne ører, øyne og hjerter for at Frelseren er født! Det er en sår tanke dette at tiden forsvinner og at slekten skal lide og lengte uten å finne Frelseren, og det er en tung byrde for alle dem som selv har opplevd at Kristus kan hjelpe. Men brodden i denne nøden er at de ikke vil erkjenne at de er hjelpeløse og trenger en frelser. Du som leser dette, du som år etter år har hørt ordet om Frelseren, du som satt på fanget til mor og far og lærte å synge om ham som kom til jord - er du frelst?

Har du i ham funnet vegen ut fra den avmakt og dom som ligger over livet? Vet du hva det vil si at en frelser er født? Om du ikke vet det, så vil jeg be deg så godt jeg kan, at du nå i dag tar imot Frelseren. La ikke flere år av livet ditt gå uten at du finner ham som gav seg selv for oss, så vi skulle bli frelst. Du kan nok synes at det går an å leve borte fra ham. Men det kommer en dag da du skal dø og gjøre regnskap for livet ditt framfor den hellige Gud. Da vil du ikke klare deg uten Frelseren. Han som ble lagt i krybben må stå ved vår side, om det da skal gå oss godt.

Kanskje nettopp denne juledagen er den avgjørende dagen for deg. Om du nå gav deg til ham, så ville du for alltid bære denne dagen med deg i ditt minne som den fagreste i ditt liv.

Selv var jeg en gang en vill, tankeløs ungdom, uten fred og uten kraft til å vinne over en eneste synd i mitt liv. Så kom den store dagen da jeg gav mitt liv til ham som i Guds ord har lovt å frelse meg. Nå er jeg ikke lenger ung, men i alle disse årene har han vært min frelser - det kan jeg ikke nekte. Han har aldri snudd meg ryggen, men hjulpet meg i all min nød og hjelpeløshet. Fikk jeg sår i striden, så helbredet han dem. Gikk jeg med tunge, tvilende tanker, kom han med lys. Alt godt som finnes i mitt liv, har jeg fått av ham.

Til denne Frelseren, som jeg selv har lært å kjenne, ber jeg deg nå. Jeg kan ikke tvinge deg, vil heller ikke, men jeg kan be deg om å komme. Ikke en gang Gud kan tvinge deg.

«Men finner du ham,
da finner du alt
hva hjertet kan evig begjære.
Da reiser seg atter hvert håp som falt
og blekner så aldri mere.»
(Wilhelm Andreas Wexels)

Om jeg har lært å kjenne mennesket rett, så er det nok mange som gjerne kan tenke seg å bli frelst, men de kan ikke finne fram. De lengter etter fred, de ber Gud om denne freden, de kunne gi fra seg hva som helst for å få fred, men de kommer ikke lenger. Er det ingen utvei?

Jo, det er en utvei, bare du kunne få øye på den. Om du nå en ørliten stund ville vende blikket ditt bort fra deg selv og til Frelseren, var du berget. Men du går bare og grubler over deg selv, og så finner du aldri noe annet enn det som er galt. Så prøver du å rette på det forventede hjertet ditt, men det mislykkes, og så gir du opp.

Hør nå på meg en liten stund! I ditt eget hjerte skal du lete etter grunnen til at du trenger en frelser. Når du så har funnet ut at du ikke kan hjelpe deg selv, skal du vende deg til Kristus. Du skal ikke lete i ditt hjerte etter frelse. Du skal legge hele ditt liv på ham, så tar han din skyld og du får hans fortjeneste.

Dette skal du tro. Du ska - i åndelig mening - ta ham i armene dine som gamle Simeon gjorde. Da er du frelst. Ikke fordi du er god, men fordi han er det. Dette er veien til Frelseren.

« Meg til frelse jeg intet vet
uten deg, Guds Lam.
Ene i din rettferdighet
skjules all min skam.»
(Jonas Pettersen)

Men også mange av dem som en gang fant fram til fred, og som i salig giede sang julesangen, kom på nytt inn i mørke og ufred. Det er så mye som også møter en kristen her i livet. Alt går stundom på tverke. Livet ditt ble ikke slik som du tenkte, enten du nå ser på det rent menneskelige eller det kristelige. Heimen du bygde og barna Gud gav deg, ble til sorg og klage for deg. Alt det du var og det du er, ligger over deg som en tung byrde og som ei mørk sky. Du som var så glad, og som sang som en lerce, du synger ikke lenger. Du er motløs og tynget av skyld og skam. Fra ditt hjerte strømmer det sukk i stedet for sang.

Å ja, det er nok flere enn du som har grunn til å sukke. Vi er mange som bærer på den samme klage. Det gikk ikke slik som vi ville, og som det også skulle ha gått. Vi er mange som skjemmes fordi vi ikke rakk lenger, til ære for ham som gav oss så mye.

Men av den grunn har vi slett ingen rett eller grunn til å gi opp eller gjernme på tvilstanker. Også for oss er det født en frelser! Han ble ikke født bare for å være vår frelser den første gangen vi kom til ham som hjelpeløse arminger. Han er heller ikke frelser bare for dem som har medgang i livet og synes få alt til å lykkes. Han er vår frelser alltid - også for dem som ikke får det til, men som hele livet igjennom må ha hjelp om igjen og om igjen. Også denne julehelgen er han slik.

Denne trøsten skal du gripe på nytt, akkurat som du første gangen grep den og fant fred. I dag skal du igjen vende blikket bort fra deg selv og til frelseren din. Enda en gang skal du få stole på ham. Dersom du våger dette spranget, drukner all din sorg og synd i Guds store frelseshav. Så synger vi på nytt «om den dype fred, så helvete skal skjelve ved vår julesang å høre».

Du motløse, trette kristne, gi din frelser denne ære! Gi ham den store julegaven, som han fremfor noe annet setter pris på å få, den at du stoler på ham og tror at han er nok for deg også nå. Da feirer du jul etter Guds vilje, fordi du da tar imot Jesus, frelseren din.

«Og blandes enn min frydesang
med gråt og dype sukke,
så skal dog korsets hårde tvang
meg aldri munnen lukke.
Når hjertet sitter mest beklemt,
se, da blir frydens harpe stemt
så den kan bedre klinge.
Og korset selv, når Jesus vil,
må også hjelpe sjelen til
en lovsang ham å bringe»
(Hans Adolph Brorson),

